

BARBARA
KINGSOLVER

Demon Koperhed

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Barbara Kingsolver

DEMON COPPERHEAD

Copyright © 2022 by Barbara Kingsolver

Published by agreement with Frances Goldin Literary
Agency.

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno preživělma.

„Zalud je sećati se prošlosti,
osim ako ona nema nekog uticaja na sadašnjost.“

Čarls Dikens, *Dejvid Koperfld*

Demon Koperhed

1

Prvo sam se rodio. Publika se okupila u pristojnom broju da gleda, i oduvek su mi priznavali sledeće: najgori deo posla bio je na meni jer je moja majka, da tako kažemo, bila obeznanjena.

Bilo kog drugog dana njeni dobri susedi videli bi je napolju na tremu njene stambene prikolice, primetili bi je, dosadnjakovići kakvi umeju da budu. Čitavog poznog leta i jeseni, koji su smrdeli kao psu iz usta, bacite pogled uz planinu i ona bi bila tamo, malena blajhana plavuša što puši pal mal, držeći se za onu ogradu kao da je kapetanica svog broda tamo gore, a sada je možda čas kada on tone. Govorimo o osamnaestogodišnjoj devojci, prepuštenoj samoj sebi i trudnoj da trudnija ne može biti. Tog dana kada se ona nije pojavila, zapalo je Nens Pegot da joj zalupa na vrata, hrupi unutra i zatekne je onesvešćenu na podu kupatila sa svom njenom drogom na sve strane i mnome koji već izlazim, kao klizavi talac boje ribe što sakuplja zrnca peska s vinilskih pločica, migoljeći se i odgurujući unaokolo jer sam još u kesi u kojoj bebe plutaju, pre stvarnog života.

Gospodin Pegot je bio napolju u svom kamionetu u leru, spremao se da krene na večernju službu, verovatno razmišljajući koliko mu je života otišlo na čekanje žena. Supruga mu je sigurno kazala kako bogomoljstvo može malo da pričeka, kako ona prvo mora da ode da vidi da li se mala trudnica opet nalila. Gospođa Pegot je

žena koja ne okoliša i koja će, zatreba li, i samom Isusu Hristu reći da se strpi i ne živcira. Izašla je vičući mu da zove hitnu pomoć jer jadno dete u kupatilu pokušava da se udarcima probije iz vreće.

Kao mali plavi bokser. Tako će ona kasnije govoriti, budući da se nimalo nije ustezala da priča o najgorem danu u životu moje mame. Ako sam tako izgledao prvim ljudima koji su me videli, prihvatam to. Meni to govori da sam imao izgleda ako se svojski potrudim. Slabih izgleda, znam. Ako majka leži u sopstvenoj pišački i među bočicama pilula dok ljudi pljeskaju dete koje je ona izgurala, govoreći mu da živne – jadničak je verovatno osuđen na propast. Dete koje se rodi narkomanki i samo je narkoman. Izrašće u sve ono što ti ne treba u životu, trule zube i mrtve oči, nezgodaciju da moraš da zaključavaš alatke u garaži kako ne bi dobile noge, motel čije se sobe iznajmljuju na nedelju dana i koji čući dobro uvučen od auto-puta okruženog slikovitim predelima. Ako je priželjkivalo lepši život, to dete je trebalo da se rodi nekoj bogatoj ili pametnoj ili hrišćanskoj vrsti majke koja se ne drogira. Svako će vam reći da su rođeni na ovom svetu obeleženi od trenutka kada dođu na njega, za pobedu ili poraz.

Međutim, ja sam se rodio sa strašću prema superherojskom spasavanju. Postoji li uopšte takvo zanimanje u našem svemiru prikolica? Jesu li svi oni napustili Smolvil* i otišli u potragu za većim uzbuđenjima? Spasavaj ili budi spasen, pitanja su sad. Bolje vam je da mislite kako nije gotovo do poslednje stranice.

Kada se sve to dogodilo bila je sreda, koja je navodno najgori dan. Mnogo bede itd.** Na to još dodajte da sam izlazio u zip kesi za fetuse. Međutim. Sudeći po rečima gospođe Pegot, rođenje u kesici prati jedna srećna okolnost: posredi je obećanje od Boga da se nikada nećeš udaviti. Konkretno. I dalje bi mogao da se predoziraš,

---

* Fiktivni rodni grad Klarka Kenta (Supermena). (Prim. prev.)

** Iz izreke „dete srede – mnogo bede“, koja potiče iz stare engleske pesme što tvrdi da će život deteta rođenog u sredu biti pun patnje i nevolje. (Prim. prev.)

ili da budeš prikovan za volan i ispečen na sedištu, ili da, kad smo već kod toga, prosviraš sebi mozak, ali jedino mesto na kome nećeš usisati svoj poslednji dah jeste pod vodom. Hvala ti, Isuse.

Ne znam ima li ovo kakve veze s tim, ali oduvek sam obožavao okean. Deca su obično opsednuta time da navode sve vrste i modele dinosaurusa ili čega sličnog. Kod mene su to bili kitovi i ajkule. Čak i sada, verovatno češće no što je to uobičajeno, razmišljam o vodi, kako plutam u njoj, o plavoj boji samoj po sebi i tome kako je za ribu ta plava sve. Vazduh i buka i ljudi i sve naše izuzetno važne grozničave koještarije samo ih blago razdražuju, ako i to.

Nisam video pravi okean, samo fotografije i onaj opčinjavajući skrinsejver s talasima što se dižu i prelivaju na računaru u biblioteci. Dakle, šta ja znam o okeanu, kad tek treba da stanem na njegovu peščanu bradu i pogledam ga u oči? Još čekam da upoznam tu jedinu veliku stvar za koju znam da me neće živog progutati.

Posred srede okruga Li, između rudarskog gradića Rulina i naselja koje ljudi zovu Prava Sirotinja, na vrhu puta između dve planine nalazila se naša pokretna kuća. Gore u onoj šumi protraćio sam više sati nego što im broja znam, zajedno s dečakom po imenu Megot, tako što smo gacali po potoku, prevrtali veliko kamenje i pravili se mnogo jaki. Mogao sam izabrati da budem i ovo i ono, mada mi je zacelo draže bilo da budem neki *Marvelov* heroj nego heroj *Di-Si komiksa*, a omiljeni mi je bio Vulverin. S druge strane, Megot je obično birao da bude Storm, koja je devojka. (Izvrzne moći, i mutant, ali ipak.) Megot je bilo skraćeno od Met Pegot, koji je bio u očitom srodstvu sa ženom što je vrištala na mojoj proslavi rođendana, njegovom babom. Zbog nje smo Megot i ja imali priliku da izvesno vreme budemo razuzdani dečaci iz prvog komšiluka, premda je on najpre morao da se rodi, malčice pre mene, i uz to bude uvaljen njoj dok je njegova mama otišla na produženi odmor u zatvor za žene *Gučland*. Ovde imamo dovoljno priče da zeznemo više od jednog mladog života, ali takav je poduhvat.

Mesto gde smo živeli bilo je ozloglašeno po tome što vrvi od bakroglavki. Ljudi misle da znaju štošta. Evo šta ja znam. U godinama koje smo proveli pentrajući se po stenama posvuda gde zmije vole da leže, nismo videli ni jednu jedinu bakroglavku. Zmije smo viđali, i to stalno. Ali zmija ima različitih vrsta. Na primer, jedna uobičajena šarena vrsta po imenu vodena đavolanka što se lako naljuti i ume brzo da napadne ako napraviš tu grešku, ali ujed joj je slabiji od ujeda koji dobiješ od psa, ili uboda pčele. Kad god te ćapi vodena zmija, izvikuješ sve psovke što ih čuvaš u svom ormariću od lobanje. Zatim obrišeš krv, uzmeš svoj štap pa nastaviš da budeš Adaptoid* i mlatiš po tom mahovinastom patrljku zla. Dok ako te ćapi bakroglavka, to je kraj svega što si tog dana nameračio da radiš, a možda si završio i s tim delom šake ili stopala, zauvek. Tako da je mnogo važno šta gledaš.

Ako ti je stalo, naučiš da razlikuješ jedno i drugo. Svako ume da razlikuje ovčara i bigla, ili vuper iz *Burger kinga* i big mek. To ne znači da su psi i hamburgeri nevažni, ali pobogu, zmija je zmija. Naša dolina je puna bakroglavki, govorele su kasirke u prodavnici kad god bi videle našu adresu na maminoj koverti s markicama za hranu. Isto je govorila i vozačica školskog autobusa, iz dana u dan, naglo zatvarajući vrata za mnom kao da ih zalupljuje zmijama u njihova šiljata lica. Ljudi obožavaju da veruju u opasnost, dok god si ti onaj koji je ugrožen, a oni ti koji govore „živ bio“.

Godine će doći i proći pre nego što budem dokućio šta se krije iza svih tih izjava, i to se nije u potpunosti ticalo zmija. Jedan od maminih loših izbora, kako je naučila da ih zove na odvikavanju, a verujte mi da ih je bilo mnogo, bio je tip koga su zvali Koperhed.** Navodno je imao tamnu kožu i svetlozelene oči kao Melanžani,*** i riđu kosu u koju je čovek morao da se zagleda. Nosio ju je dugu i blistavu kao novčić, govorila je moja majka, koja je očito bila

---

* Još jedan *Marvelov* lik. (Prim. prev.)

** Engl.: Copperhead – Bakroglavi. (Prim. prev.)

*** *Melungeons* – etnička grupa ljudi iz jugoistočnih Sjedinjenih Država koji potiču od Evropljana i podsaharskih Afrikanaca dovedenih u Ameriku kao sluge vezane ugovorom. (Prim. prev.)

opasno zacopana u njega. Imao je i tetovažu zmiije uvijene oko desne ruke tamo gde ga je dvaput ujela: najpre u crkvi, kao dečaka na ispitu zrelosti među muškarcima u njegovoj porodici koji su rukovali zmijama. Mama je govorila kako mu nije trebala tetovaža da ga podseća, pošto ga je ta ruka mučila do kraja. Umro je onog leta pre nego što sam se ja rodio. Moje zbrkano rođenje toliko je iznenadilo ljude da su pozvali hitnu pomoć a zatim i Službu za zaštitu dece, koja je bila u tolikom rasulu da se mogla opisati kao lančani sudar čudovišnih terenaca na blatnjavom drumu. Ali sumnjam da se iko iznenadio kada me je video kako odrastam sa ovim očima, ovom kosom. Lako sam mogao da se rodim i s tatuom.

Mama je imala sopstvenu verziju dana kada sam se rodio, u koju ja nikada nisam verovao, imajući u vidu da je bila obeznanjena dok se to odvijalo. Nisam ni ja neki svedok, budući da sam bio novorođenče i to još u kesi. Ali znao sam priču gospođe Pegot. A ako biste proveli makar jedan dan u društvu nje i moje majke, znali biste koji će se od ta dva loto tiketa isplatiti.

Mamina je glasila ovako. Onoga dana kada sam se rodio, niotkuda se pojavila majka tate njenog deteta. Nju mama nikada nije upoznala niti je to želela, s obzirom na to šta je čula o njegovoj porodici. To što su oni baptisti koji rukuju zmijama nije bilo ni izbliza sve. Za njih se govorilo da su to pojedinci koji se međusobno lemaju kao volovi u kupusu, da muževi kaiševima tuku žene, da majke biju decu bilo čime što im se nađe pri ruci, a da u obzir dolazi i samo Sveto pismo. Verovao sam mami na reč jer čuješ za tako nešto, za ljude koji su toliko pobožni da dele zmiije, a i masnice na očima. Ako je to novost za vas, vi možda mislite i da je trezvenjački okrug mesto gde se ne može naći alkohol. Jugozapadna Virdžinija, mi smo sve redom.

Navodno, kada se ta žena pojavila, mama je bila već prilično poodmakla s bolovima. Trudovi su je tog dana spopali iz vedra neba. S namerom da otupi najgori bol, po viskiju je počela da tuče još pre podneva, sa dovoljno „belih krstova“* da bi ostala budna i

---

* Ulični naziv za lek deksedrin, oblik amfetamina ili spida. Ime je dobio po krstovima utiskivanim na gornju površinu tablete. (Prim. prev.)

mogla još da pije, i malo vikodina nakon što je sa svim tim malčice prevršila meru. Digla je glavu kako bi videla lice neke nepoznate žene priljubljeno uz prozor kupatila toliko snažno da joj usta liče na rascep između guzova. (Mamine reči, a opis prihvatite ako hoćete.) Žena besno zaobiđe kuću, uđe na ulazna vrata i okomi se na mamu da joj preti paklenim ognjem i sumporom. Šta ona radi tom nevinom jagnješetu što joj ga je svemogući Bog smestio u matericu? Ona je došla da odvede jedino dete svog mrtvog sina iz ove jazbine poroka i da je čestito vaspita.

Mama se uvek klela da mi je taj voz pobegao za dlaku: da su me na brzaka mogli odvesti da se pridružim porodu nekog pobožnog divljaka što se valja po podu u verskom zanosu u Smrdljaku u Tenesiju. Ime mesta je moj dodatak. Mama uopšte nije htela da govori o porodici mog oca, čak ni o tome šta ga je ubilo. Samo da je u pitanju bila gadna nesreća na mestu na koje nikada nisam smeo da idem a koje se zvalo Đavolja kada. Čuvanjem tajni od mladih ušiju samo se sadi seme između njih, a ono je u mojoj glavici izrastalo u smrti jezivije od onih što sam u tom uzrastu smeo da gledam na televiziji. U tolikoj meri da sam bio prestravljen od kadâ, koje srećom nismo imali. Kadu su imali Pegotovi, i nisam joj prilazio. Ali mama se nije dala. O bakroglovoj majci nije htela da kaže ništa drugo osim da je bila seda matora veštica po imenu Betsi. Ja sam se razočarao jer sam, u najmanju ruku, priželjkivao moćnu riđu kosu kao u Crne Udovice. Budući da je ona bila jedini rod moga oca koji ćemo verovatno videti. Kada ti se roditelj odjavi pre nego što se ti prijaviš, možeš da provedeš preveliki deo života buljeći u tu crnu rupu.

Ali mama je videla dovoljno. Živela je u strahu da će izgubiti starateljstvo, i dala sve od sebe na odvikavanju. Ja sam izašao, mama je ušla i zapela iz petnih žila. Zapinjala je i zapinjala tokom godina, postavši, što se kaže, stručnjakinja za odvikavanje. Budući da je to radila toliko puta.

Vidite kako je mamina priča samo uskomešala mulj. Neka žena se pojavi (ili ne), ponudi mi bolji dom (ili ne), zatim ode, nakon što ju je mama (znajući nju) počastila nizom sočnih psovki

---

od kojih je ovoj sigurno zvonilo u ušima. Da li je mama izmislila svoju verziju kako bi me zamajavala? Da li je ona bila tačna, u njenom poremećenom mozgu? U svakom slučaju, jasno je predočila da je žena došla da spase *malu devojčicu*. Ne mene. Ako je to mamina bajka: zašto devojčica? Da nije zapravo to želela, neki ružičasti paketić koji će je naterati da se ponovo pribere? Kao da ja nisam lomljiv?

Drugi deo, sitnica, jeste da mama u toj priči nikada nije izgovarala ime moga oca. Žena je „veštica Vudol“, jer mi se tata tako prezivao, bez pomena muškarca koji ju je doveo u škripac s bebom. Nalazila je podosta da kaže o njemu u drugim prilikama, kad god bi joj ljubav i sve to bili poslednja stanica na drugom pakovanju od šest limenki piva. O njegovim i njenim pustolovinama. Ali u ovoj priči, što se tiče mog postojanja, on je samo taj loš izbor.

2

Ovde razmišljam da sve postavim po redosledu događanja, ako se izuzmu određena mladićka razdoblja odvaljenosti od mozga, kako bih propisno spojio neke tačke. Ali dođavola. Grozno je biti dete, ne pitaš se ni za šta. Ako prevaziđeš to i porasteš, lakše je zaboraviti jade i praviti se kako si sve vreme znao šta radiš. Pod pretpostavkom da završiš negde gde se ponosiš što si tu. A ako ne, lakše je sve zaboraviti, i tačka. Tako da će ovo biti treća mogućnost, neće biti ni ponosa ni zaborava. Neće biti lako.

Sećam se kako sam uvek više voleo da gledam stvari nego da govorim o njima. Jesam imao pitanja. Mene su mučili ljudi. Zato što misle da deca nisu do kraja razvijena ljudska bića pa ne moraju da im daju iskrene odgovore. Na primer. Naše prve komšije Pegotovi imali su u dvorištu kućicu za ptice na stubu koja je bila velika zbrka visećih tikava, sa izbušenim rupama za ptičja vrata. Bila je to ptičja verzija onih nagomilanih pokretnih kuća kakve se mogu videti, gde je neki par zasnovao porodicu a niko, ni deca ni unučad, *nikada* se nije iselio. Oni će jednostavno nastaviti da žive zajedno van braka i da dovlače novi pokretni dom da ga postave na blokove, tako da sve to bude jedna velika porodica sa svojim smrdljivim tremovima i dronjavom zastavom nad prvobitnom

jedinicom. Jedna nacija podzaposlenih.* Kućica za ptice Pegotovih bila je upravo to, darmar ptičjih stambenih prikolica. Ali u njoj nikada nisu živele nikakve ptice. U krošnjama drveća iza kuće bilo je obilje ptičjih gnezda, ili bi ga one svile na nekom nasumičnom mestu, na primer ispod haube kamioneta gospodina Pegota. Zašto se ne bi uselile u već izgrađenu kuću, besplatno? Gospodin Pegot je govorio da su ptice kao i svi drugi, vole da žive na sopstveni način. Govorio je kako zna socijalne stanove u koje se možeš useliti za neznatno veću cenu nego u kućicu za ptice, a koji su isto toliko nepopularni.

Dobro, ali zašto držati to tamo gore, da se na njemu pravi plesan? Megot mi je kazao da ju je Hamvi napravio u Radionici. Hamvi je bio jedan Megotov ujak, koji je poslednji put viđen u blizini školske zgrade otprilike u vreme *Bi Džiza* ili *Elvisa*. Sad su već devedesete. Zašto su Pegotovi godinama držali tu odbačenu kućicu za ptice na njenom stubu, da bi se po njoj sećali svog sina Hamvija? Nisam padao na to. Pegotovi su imali sveukupno sedmoro dece, koja su živela čak u Okali u Floridi ili ne dalje od kilometar i po. Nebrojani braća i sestre od stričeva, tetaka i ujaka lutali su kroz tu kuću nalik čoporima poluukroćenih životinja s povlasticama za hranu. Sa svakim članom porodice svakodnevno se razgovaralo ili se o njemu pričalo, sa izuzetkom dvoje: (1) Megotove mame, (2) Hamvija. Ona je gulila robiju u *Gučlandu* a on je bio mrtav, iz razloga o kojima se nije govorilo.

Osim kućice za ptice bez ptica, oni su imali i tor za pse bez psa. Gospodin Pegot je nekada držao lovačke pse dok se nije umorio od toga kao i svi drugi starci koje smo poznavali, onda kad god je još imao pluća za to, a psi imali lisice ili medvede da ih ganjaju uz neko drvo. Na jesen bi nas vodio u šumu da tražimo ženšen ili kopamo sasafra jer oni ne mogu da ti pobegnu. Ali ponajviše samo

---

* Engl.: *One nation under employed*; aluzija na Zakletvu zastavi Sjedinjenih Američkih Država: *One nation under God* (Jedna nacija pod Bogom). (Prim. prev.)

zato da bismo bili tamo napolju. Poznavao je ptičje pesme kao što ljudi znaju ko je na radiju. Nakon što smo toliko porasli da smo mogli da rukujemo puškom – imali smo devet ili deset godina – pokazao nam je kako da ulovimo srndaća, i da okačimo lešinu na granu iznad kolskog prilaza da bismo je obradili, puštajući da petlje creva koja se puše ispadaju na šljunak. Gospodin Pegot je spremao kuvanu srnetinu u ekspres loncu. Dok to ne probaš, nisi jeo.

Prazan tor za pse stajao je između naše stambene prikolice i kuće Pegotovih. Megot i ja bismo stavili ceradu preko njega pa bismo spavali tamo napolju, obično ako bi palo drveće negde onesposobilo vodove pa nismo mogli da gledamo TV. Jednog leta smo to radili možda mesec dana, nakon jednog izazova u *Nintendovom Lovu na patke* kada sam slučajno bacio pištolj za video-igre i razbio ekran. Megot je preuzeo zasluge za delo kako mene ne bi poslali kući i živog odrali. Iako je sve čula, gospođa Pegot se pravila da mu veruje na reč. Verovatno je svako imao neko takvo zlatno razdoblje u životu, kada je sve trebalo da bude u redu zahvaljujući ljudima koji paze na tebe, a ti si to, nažalost, proćerdao zato što te je najedila neka glupost kao što je razbijeni televizor.

Kuća Pegotovih je stajala na vrhu puta a svuda unaokolo bila je šuma. Jednom su držali kokoši, uključujući i izvesnog pevcu s mozgom serijskog ubice zbog koga sam ružno sanjao. Ali nisu bili pravi farmeri. Takođe nisu bili preterano bogobojažljivi, ali oni su me vodili u crkvu. Mama je crkvu prezirala, pošto su se neke njene hraniteljske porodice zanosile time, ali meni lično to nije smetalo. Voleo sam da gledam žene što pevaju, a ostalo je moglo da se prespava. Osim toga, tu je bilo i ono da si automatski voljen, da je Isus na tvojoj strani. Nije kao zavrnuti ili odvrnuti slavina, kao s ljudima. Ali svakako su mi smetale neke priče iz Biblije. Ono s Lazarom me je poremetilo u glavi, razmišljao sam kako tata može da mi se vrati iz mrtvih i kako moram da idem da ga pronađem. Gospođa Pegot je kazala mami kako treba da odem na tatin grob u Tenesiju, i prilično ljuto su se posvađale. Megot me je smirio tako što je objasnio da su biblijske priče kategorija stripova o superherojima. Da ih ne treba brkati sa stvarnim životom.

Kao dete naprosto prihvataš različite svetove s različitim pravilima, čak između nekih kuća i drugih. Kuća Pegotovih je bila mesto gde se stvari stavljaju na svoje mesto. Gospodin Pegot bi došao kući s namirnicama i one su smesta išle u frižider. Megot i ja bismo završili svoj treći svetski rat u dnevnoj sobi, pa bismo pokupili one lego kocke i ostale gluposti pre nego što bismo izašli napolje, inače bismo dobili svoje. Tako nije bilo u mojoj kući, gde se činilo da mleko živi sopstveni život pa bi stajalo na pultu dok se ne pokvari. Mama je većito govorila da bi izgubila glavu da joj nije zašrafljena, i nije se varala. Njena kartica sa imenom s posla stajala je iza ve-ce šolje, šminka joj je bila kod sudopere, torbica napolju ispod stolice. Cipele gde god. Mama je jednostavno bila takva. Ja sam se u svojoj sobi trudio da držim stvari na svom mestu, uglavnom svoje akcione figure i sveske koje sam čuvao za svoje crteže. Jednom sam pitao mamu kako da namestim krevet da bude pokriven onako kao što vidiš na televiziji, na šta se ona upišala od smeha.

Mi deca smo naširoko landrali, ponekad čak do starih rudarskih gradića s kućicama u nizu kao u „monopolu“, samo što one više uopšte ne izgledaju tako usled dokonih nestašluka i raznih načina na koje krov može da se uruši. Igrali smo se „kralja brda“* na utovarivačima rude i vraćali se kući belih očnih kapaka na licima crnim kao ugalj, kao stari rudari koje smo viđali u foto-albumima. Ili bismo se zezali u potocima. Ne na Đavoljoj kadi, koja se nije smela pominjati i zbog koje se mama izbezumljivala, a ona je ionako bila u okrugu Skot. Daleko najbolje mesto bio je mali rukavac koji je tekao tik iza naših kuća, kao mesto na kome dečak može da postane nevidljiv. Voda je imala sopstvene zamisli, kretala se unaokolo ispod svih onih stena. A ispod vode je bio svojevrsan mulj zbog koga si imao utisak da si bogat – bio je gust i mirisao na lišće, i bio boje koju si želeo da jedeš. Zvao se Pegotov rukavac, jer su Pegotovi najduže tamo živeli. Njihovu kuću

---

* Igra za decu u kojoj je cilj ostati što duže na vrhu brda ili nečega sličnog dok drugi igrači pokušavaju da te obore i zauzmu tvoje mesto. (Prim. prev.)

je podigao neki prethodni Pegot pre nego što je tamo gore bilo ikakvih drugih kuća, kad god je to bila jedna velika farma gde su duvan orali pomoću mazgi. Tako je pričao gospodin Pegot. Toliko strmo zemljište moglo je da se obrađuje samo pomoću mazgi. Na traktoru bi se prevrnuo i poginuo.

Stambena prikolica u kojoj smo mama i ja živeli zapravo je bila prikolica Pegotovih, nekadašnja kuća Megotove tetke Džun pre nego što se ona odselila u Noksvil. Mama ju je iznajmljivala od Pegotovih, zbog čega su oni verovatno pazili na nju i pomagali joj, kao da je mama druga zamena koja je ušla nakon što je njihova rođena ćerka prvotimka izašla iz igre. Megot je govorio da mu je Džun i dalje omiljena, čak i nakon što je završila za medicinsku sestru i odselila se. To mnogo govori. Većina porodica bi ti pre oprostila odlazak u zatvor nego selidbu iz okruga Li.

Da ne bude zabune, mama i ja im nismo bili rod, tako da to nije bila jedna od onih nagomilanih stambenih prikolica. Takva zapuštena mesta pojavljuju se na rijaliti televiziji mnogo češće od samog rijalitija,* iz istog razloga, rekao bih, što ljudi vole da vide bakroglavke tamo gde ih nema. Pegotovi su naprosto imali svoju kuću i jednu stambenu prikolicu viška. Devet ili deset porodica imalo je svoje kuće pored drumu ispod i iznad nas, kuće koje su vrlo pristojno održavali, no ni s njima nismo bili u srodstvu.

Ali nema spora da su Pegotovi bili ogromna horda. Bio sam ljubomorani na Megota zbog obilja braće i sestara koje je on u potpunosti uzimao zdravo za gotovo. Čak i one zgodne starije sestre koje su sve bile u fazonu: „Ooo, Meti, ubila bih za tvoje trepavice! Nije u redu što je Bog protraćio tako lepo lice na dečaka!“ Zatim cika jer Megot pokušava da na njima primeni indijansku vatru, na tim zategnutim ribama čirlidersicama koje su iskreno u svako doba mogle da ga ispraše tako slabašnog. Nema šanse da su ga se plašile. Bilo je to jednostavno njihovo ustaljeno ponašanje, devojke su govorile Megotu svoje devojačke koještarije, a on se pravio kao da to ne podnosi.

---

* Engl.: *reality* – stvarnost. (Prim. prev.)

A ja sam bio u fazonu: Zezaš, čoveče? Da, kapiram da je *lep* jedna od onih reči prema kojima tip mora da se odnosi kao da su triper a on mora da zaštiti muda. Blago rečeno, čitava ta situacija s Megotovom muževnošću bila je zamršena. Ali to bi se događalo kada u blizini nije bilo nikoga ko bi ga osuđivao, osim sestara. I mene, drkadžije bez rodbine, koji bih platio da neka devojka tako diže galamu zbog mene i da napola leži na meni na gomili nakon što su se svi smestili na pod dnevne sobe da gledaju seriju *Voker, teksaški rendžer*. Mene, drkadžije koji je sedeo sam na kauču i gledao svog druga tamo dole na toj hrpi, misleći se: Čoveče. Ko ne podnosi da ga obožavaju?

Sve vreme govorim gospođa Pegot ovo i gospođa Pegot ono, te ću nastaviti tako da pišem jer je istina neprijatna. Zvao sam je nana. Tako ju je zvao Megot, pa sam i ja. Znao sam da njegovi braća i sestre nisu moji braća i sestre, kao i da mi gospodin Pegot nije deda, njega sam zvao Peg kao i svi ostali. Ali mislio sam da sva deca imaju nanu, zajedno sa socijalnom radnicom i besplatnim ručkom u školi i pasuljem s kobasicom u konzervi koji su ti davali u kesi da nosiš kući za vikend. U fazonu, dodeljivali ti. Gde bih je drugde našao? Od mame, siročeta iz hraniteljskih porodica koje se ispisalo iz škole, nije bilo nikakve vajde. A ni od majke Tate Duha, koju smo već pominjali. Tako da sam babu delio s Megotom. Gospođi Pegot to nije smetalo. Ako se izuzme to da je moje zvanično mesto za spavanje bilo kod mame, a da je Megot imao sopstvenu sobu na spratu u kući Pegotovih, ona nije pokazivala pristrasnost: isti keks, iste kaubojske košulje s resama na rukavima šila je za nas obojicu. Obojicu bi nas isto blago klepila zglavcima prstiju po ramenu ako bismo opsovali ili seli za njen sto s kačketom na glavi. To ne znači da je ikada udarala jako. Ali, Hriste Isuse, kako bi nas izmlatila jezikom. Kad biste je pogledali, tog sitnog bakutanera kratke sede kose, u farmerkama s visokim strukom i ravnim žutim sandalama, pomislili biste: Ovde nema baš ničega što bi mi se isprečilo na putu. Vi i ne slutite. Ako biste

krali ili ogovarali one koje treba da poštujuete ili joj slomili zasađeni paradajz ili ako bi vas uhvatila kako duvate njen lak za kosu iz papirne kese, žena je umela da vas izriba da se sve puši.

Samo se ona služila mojim pravim imenom nakon što su svi ostali, uključujući i mamu, odustali od njega. Do poprilično kasno u životu, otprilike do svojih dvadesetih, nisam shvatao da se na drugim mestima ljudi drže imena s kojima počnu. Ko je znao? Hoću reći, Snup Dog, Nas, Lice sa Ožiljkom, to nisu imena koja su nadenule mame. Jednostavno sam pretpostavljao da je svugde tako, kao gore kod nas u okrugu Li, gde većina ljudi dobije neki nadimak koji im ostane. Picopevac ili Klopa ili Blagajna. Dobra je pretpostavka da ni Hamvi od početka nije bio Hamvi.* Gospodin Pegot je postao Peg** nakon što mu je stopalo smrskala jedna od onih mašina za nabijanje klinova kakve se koriste u rudnicima uglja. Neki nadimak te nađe a ti se odazivaš na njega trkom kao pas sve do dana dok ne umreš a on izađe u novinama zajedno s tvojim zvaničnim imenom koje su svi zaboravili. Gledao sam stranice sa čituljama i razmišljao kako je većina tih nadimaka gruba. Ko želi da umre kao stari Zdepa? Ali u životu to nije jaka stvar, možeš da častiš pivom svog najboljeg druga Megota*** a da nijedan od vas i ne pomisli na to.

Za gospođu Pegot nije bilo neobično to što je u upotrebi zadržala moje rođeno ime nakon što su ga svi ostali ostavili iza sebe. Ono je Dejmon. A prezivam se Filds, isto kao mama. U trenutku kada je popunjavala bolničke obrasce posle mog izrazito uzbudljivog rođenja, ona je očito imala sopstvene razloge da me ne obeleži tatinim prezimenom. Iz onoga što znam, tu nema sumnje, ali da bih ličio na njega morao sam da porastem, kao i da dobijem kosu. A u ono vreme, kada je mamin izgled još bio glavna stavka na njenom spisku vrlina i kada je reči „loš izbor“ tek trebalo da joj uđu u rečnik, možda je bilo i drugih kandidata. Mada nikoga

---

* Inače vojno višenamensko vozilo s pogonom na sva četiri točka. (Prim. prev.)

** Engl.: *peg* – klin. (Prim. prev.)

*** Engl.: *maggot* – crv. (Prim. prev.)

pri ruci da se ponese gospodski i prepíše mi svoje prezime. Niti da je odveze kući iz bolnice. Taj zadatak, poput većine gospodskih stvari u maminom životu, zapao je gospodinu Pegu. Da li je njemu bilo milo zbog toga, to je druga priča.

Što se tiče onoga o Dejmonu, i liči na nju da izbaci ime kakvo bi pristajalo pevaču mekušcu iz nekog dečačkog benda. Da li je mislila da će me uopšte odbiti od sise pre nego što ljudi budu to pretvorili u Demon? Sve sam čuo još dobrano pre nego što sam stasao za školu. Balavi Jednooki Demon. Demon Spermon. Ali kada sam dobio kosu nalik bakarnoj žici i stekao neku verziju stava, počeo sam da čujem „Mali Koperhed“. Često. A vidite, nijedan punokrvan dečak ne želi da ga zovu Mali Bilo Šta. Savet svakome ko je naumio da detetu nadene ime Mlađi: ići kroz život kao mini-ti jednako je uzbudljivo kao pronalazak sasušenog svrša na tepihu.

Ali to se vidi u drugačijem svetlu kada imaš poznatog Tatu Duha, i ne mogu da kažem da mi je smetalo što me tako primećuju. Otprilike u isto vreme kada je Megot počeo probno da krade po prodavnicama, ja sam polako postajao poznat kao Demon Koperhed.* Ne možete poreći da to odiše izvesnom snagom.

---

* Engl.: *Demon Copperhead* – slično kao Dejvid Koperfeld (*David Copperfield*), junak istoimene knjige kojoj ova predstavlja svojevrsan omaž. (Prim. prev.)